

tum suum Episcopus Alexandrinus mittat Constantinopolim, qui recitatur in Pascha. » Neque id nominis immerito illis tributum. Nam sæpe in illis congesta fuisse novimus Scripturarum, sanctorumque Patrum testimonia ad fidei dogmata stabilienda, ut in duabus magni Leonis adversus Eutychianos errores dogmaticis literis videre est. Quin etiam alia illis opuscula jungebantur: sic Cyrillus Alexandrinus literis suis pacificis epistola adjecit B. Athanasii ad Epictetum, et longe ante Cyrillum Cyprianus suis contra Novatianum Encyclicis aureum *de Unitate* libellum addidit. Dictas quoque *Catholicas* monet Hermannus Hugo; quo nimirum intellectum una, et altera B. Petri, tres Joannis, Jacobi una, una item Judæ epistola *Catholicæ* nuncupantur. De his porro audiendum Oecumenius in *Comm. ad epistol. Jacobi. Catholicæ*, inquit, « dicuntur illæ epistolæ, quasi encyclicæ; non enim separatim gentem unam, aut civitatem, quemadmodum D. Paulus Romanos, aut Corinthios, his epistolis alloquitur discipulorum Domini chorus, nimirum Petrus, Joannes, et Judas; sed in universum fideles omnes. » In tomos autem redigebantur Encyclicæ. Quamobrem cum apud Ecclesiasticos scriptores *tomum encyclicum* inveneris, volumen intellige, in quo plurium Episcoporum, Patrumque encyclicæ epistolæ collectæ erant. Bencinius diss. 1. p. 7. *declarativas, denunciativas, indicativas* encyclicas memorat; sed hæc nomina in Ecclesiasticorum scriptorum monumentis minime invenio. Illud unum verum est, encyclicas literas juxta argumenti diversitatem varia sortiri posse vocabula, et *denunciativas* dici, dum hæreticorum, vel excommunicatorum nomina, aut etiam illorum errores ad fideles in illis deferebantur; ut de iis vitandis admonerentur: *declarativas*, dum errores refutabant, damnabantque, *indicativas*, dum Martyrum nomina, et gesta describebant. Hæretici ipsi suas Encyclicas habebant ab Episcopis, aliisque suorum errorum sectatoribus subscriptas, quas *antencyclicas* dixeris. Exemplo sunt encyclicæ literæ, quas Timothei Aeluri Eutychiani hominis suasu dedit Basiliscus Imperator adversus Chalcedonense Concilium: qua de re vide Theodorum lectorem, et Evagrium lib. 3. cap. 4.

(16. *Enthronistica* literæ dicebantur, quas Episcopi simul atque consecrati erant, ad extraneos Episcopos mittebant suæ ipsorum fidei atque orthodoxiæ testes, ut ab illis vicissim pacificas, et communicatorias epistolas acciperent. Hinc Antiocheni Concilii Patres, cum dejecto ab Antiochena sede hæretico Paulo Samosateno Domnum in ejus locum ordinassent, omnes Ecclesias hac de re encyclicis literis certiores fecerunt; idque se illis significare edixerunt, ut et ad Domnum scriberent, et ab eo communicatorias literas acciperent, quemadmodum narrat Eusebius lib. 3. cap. 39. vide infra *synodica*. Confer etiam Garnerium ad librum diurnum Romanorum Pontificum, et Binghamum tom. 1. l. 71. cap. 11. § 10.

(17. *Festales* literæ ex eo dictæ, quæ illis Episcopi olim solemnissimis Nativitatis, et Resurrectionis dominicæ diebus consalutare se invicem, et quam prospere festivitatem illam celebrassent, nunciare solebant. Ejusmodi est epistola in Alcimi Aviti, in quam vide eruditissimam Sirmondi annotationem tom. 2. oper. edita Paris. col. 101.

(18. *Formatæ* epistolæ erant, quas nonnisi Primates, ac Metropolitanæ Episcopis sibi obnoxii, Episcopi Clericis suis alio peregrinaturis largiebantur. *Formatarum* autem duo genera Sirmondus distinguit ad Sidonii lib. 6. ep. 8. Nam clericis aut in aliam diocesim transibant, ut in ea manerent, et dimissoriæ dabantur, ut supra diximus; ejusque generis sunt *formatæ* omnes, quæ apud Burchardum, Reginonem, Ivonem, et Gratianum leguntur; quibus adde *Formatam* Papiensis Episcopi a Balleriniis ex Vaticano codice vulgatam tom. 3. *Oper. S. Leon. M. p. 262.* quamquam et ubi sacræ ordinationis causa Clerici a suis Episcopis ad alios mitti cœpere, dimissoriæ, quæ illis concedebantur, nonnisi ex *Formatarum* literarum regula tradebantur. Aut non ut penitus migrarent, sed ad tempus, privati seu publici negotii causa; atque his *commendatiis* dabantur, quas Græci promiscue nunc *systaticas*, nunc *Irenicas*, id est *pacificas* vocant; Etsi enim *pacificas* a *commendatiis* aliquando distinctas docet Canon 11 Concilii Chalcedonensis, constat tamen neglectum ab aliis discrimen id fuisse. Latini utrumque genus *Formatarum* nomine complexi sunt, ita ut *Formatæ* literæ universim respondeant Canonici (quo etiam nomine appellantur in Synodo Meldensi *can. 50.* et ab Hinemaro in formata ad Æneam Episcopum Parisiensem,) dividanturque in dimissorias, et *commendatiis*, quemadmodum apud Græcos in *ἀπολυτικὰς*, et *συστατικὰς*: quamquam dimissorias, quia sine commendatione aliqua, pacisque symbolo non fiebant, *commendatiis* quoque interdum, et *pacificas* appellabant; at non contra *dimissorias*, quæ *commendatiis* tantum essent. Binghamus tom. 1. lib. 2. cap. 4. § 5. tertium genus addit *formatarum*, nempe literas *communicatorias*, de quibus opusculum edidit Lipsiæ 1744. Jo. Rudolphus Kieslingius inscriptum *de stabili primitivæ Ecclesiæ ope literarum communicatoriarum connubio*.

Ne qua fraus hæreticorum intercederet, *Formatarum* scribendarum formula certa concepta est a Synodo Nicæna, eaque ab Attico Constantinopolitano Episcopo in Africam missa, unde postea ad alias Occidentis Ecclesias exempla derivarunt. *Regulam Formatarum* vocat Codex Canonum a Quesnelo editus, recusus postea, atque illustratus a Balleriniis tom. 3. *Oper. S. Leon. pag. 431.* ejusque passim exempla suppetunt apud Gratianum, Ivonem, Burchardum, aliosque Canonum collectores, ut ibidem monent, confirmantque Balleriniis. Sed fatendum est cum Sirmondo, corrupta fere antiquiorum vitio, ac mutila esse exempla, quæ proferunt. Unum, quod Gra-

tianus exhibet, idem Sirmondus accurate restituit. Confer Hermannum Hugonem *de prima scribendi Origine* cap. 13. Bencinius diss. 1. pag. 307, putat, ab ipso Christianæ Religionis exordio in Pacificis potissimum, et communicatoris literis adscriptum fuisse Christi monogramma: sed egregie fallitur. Nam præterquam quod non pauci sunt viri docti, qui Christi monogramma nonnisi Constantiniano ævo obtinuisse contendunt, in forma harum epistolarum, quam a Nicæna Synodo conceptam diximus, ne verbum quidem de hujusmodi monogrammate occurrit.

Sunt porro, ut id quoque non præteream, qui *Formatarum* nomen a certa illa, qua ex præscripto Nicæni Concilii texebantur, formula effectum velint. Sirmondus tamen maluit, *Formatam* a sigilli forma dictam, qua muniebatur. Sic enim veteres Glossæ Vaticanæ, *Formatam epistolam, sigillatam* interpretantur.

(19. *Pontificiæ* sunt, quas Græci promiscue nunc *systaticas* nominant, seu ut Ingulphi in *Historia* utar verbo, *viaticas*, nunc *Irenicas*, seu *pacificas*. Hæc a *commendatiis* distinctas præter Canonem 40. Chalcedonensis Concilii, de quo nuper dicebamus, multo magis docet Canon. 81. Eliberitanæ Synodi, in quo *pacificas* appellari literas solius benevolentiae testandæ causæ exaratas, scite notarunt Raynaudus *de sobria Frequentatione mulierum* cap. 7, pag. 273, et Norisius Lect. 4. *de Tractoriis* tom. 4. *oper. col. 628.* S. Athanasius in *Epist. ad Solitarios*, *Pacificas* literas pro *communicatoriis* usurpat; nisi malis eas ibi accipere lætitiæ de restituto Athanasio, amorisque testes, quam communionis.

(20. *Paschales* epistolæ erant, quæ tempus celebrandi Paschatis nunciabant. Id negotii datum a Nicænis Patribus Episcopo Alexandrino, quemadmodum Sanct. Cyrillus Alexandrinus in *Prologo Paschali*, et S. Leo M. *epist. 121, ad Marcianum Augustum* docent.

EREMITA.

SUMMARIUM.

1. Eremita denominatur ab Eremo, quem colit, ut Deo commodius serviat. — 2. Eremita est nomen Græcum, quod latine idem significat *Desertum*, seu *locus solitarius*. — 3. Eremita juxta nomenclaturam est Eremita cultor, seu Eremita. — 4. Eremitarum secundum D. Hieronymum tria sunt genera, id est, alii sunt Cœnobitæ, alii Anachoritæ, et alii Romothitæ. — 5. S. Benedictus quatuor enumerat genera Eremitarum, scilicet Cœnobitas, Anachoritas, Sarabaitas, et Gyrovagos. — 6. S. Augustinus dicit, quod Eremitarum genus dividitur in Anachoritas, et Cœnobitas, et non alias species. — 7. Fagnanus quatuor distinguit species Eremitarum. — 8. Primi sunt Eremitæ, qui emittunt tria vota substantialia in aliqua ex Religionibus approbata. — 9. Secundi sunt Eremitæ viventes in Congreg. et habentes modum vivendi ab Episcopo approbatum, et late licet non sint Religiosi, sunt tamen personæ Ecclesiasticæ. — 10. Tertii sunt Eremitæ, qui quamvis non sint professi alicujus Religionis, nec vivant in communi, tamen de facultate Episcopi induunt Habitum Eremiticum, et ab ipso sunt Deputati servitio alicujus Ecclesiæ, vel Oratorii, seu Eremitorii, et sub illius

Metropolitanorum tamen erat Episcopus sibi obnoxios ea de re per literas monere. Vide S. Ambrosium ep. 83. ad Episcopos per Æmiliam, Concilium Carthaginense III. capit. 1. et 41, et concilium Toletanum IV. cap. 5. Multa de hisce epistolis colligit Cl. P. Ægidius Bucherius in insigni opere *de Doctrina temporum*. Amstelodami vero ab anno 1733 ad 1736, prodire quinque tomos in-4° comprehensæ *Observationes* sane utilissimæ in *vetere Patrum, et Pontificum prologos, et epistolas Paschales, aliosque antiquos de ratione Paschali Scriptores*.

(21. *Pastorales*, quæ pro instructione ad Ecclesias mittebantur; quales Paulinæ aliquot, et Ignatianæ. Hoc nomen servant etiam nunc Episcoporum instructiones, edicta, mandata, etc.

(22. *Synodica*, quæ ad Synodos scribebantur, vel ab ipsis Synodis mittebantur.

(23. *Systatica*. Vide supra numer. 19. Monacho tamen, in Jure systaticas literas accipi pro literis comæatus. Novell. Justinian. 6. capit. 3. « Non autem aliter aliquem præsumere dirigere se ad hanc civitatem statui-mus, priusquam literas acceperit, quæ secundum divinas regulas *συστατικὰ καλοῦμενα*, testimonium perhibentia necessitatis, etc. »

(24. *Tractoriæ*, quibus Episcopi certiores alios faciebant rerum gestarum. S. Augustinus *Concione II. in psalm. xxxvi.*

(25. *Tractoriæ* interdum eadem erant, quæ olim *commendatoriæ*. Iis evocabantur Episcopi ad Concilium cum auctoritate utendi cursu, et stivis publicis, inquit Baronius Tom. 3. ex Epistola Constantini ad Ablavium. Interdum vero, ut optime observat Gothofredus ad lib. 8. c. 6. *Codic. Theodos.*, erant *denunciatoriæ*, pro publica scilicet denuncia-tione, hunc vel illum esse excommunicatum, aut damnatum, et hinc ab ejus communione abstinendum. Celeberrima hæc inter epistolas *Tractoriæ* est S. Zosimi Pontificis adversus Pelagianos, de qua Marius Mercator. Vide Norisium cit. Lect. 4. *de Tractoriis*.

EREMITA.

obedientia vivunt. — 11. Quarti sunt Eremitæ, qui non sunt deputati Ecclesiæ servitio auctoritate alicujus Prælati Ecclesiastici, sed voluntarie suscipiunt, et ad sui libitum deferunt Habitum Eremiticum. — 12. Eremitæ primi, et secundi generis gaudent privilegio Fori, et privilegio Canonis. — 13. Eremitæ tertii generis etiam gaudent privilegio Fori, et Canonis. — 14. Non desunt tamen, qui tenent contrarium, et maxime de privilegio Canonis. — 15. Eremitæ quarti generis non gaudent nec privilegio Fori, nec Canonis. — 16. Deputatio Eremitæ pro custodia Ecclesiæ potest pertinere ad Laicos, sed approbatio semper spectat ad Episcopum. — 17. Pro istis Eremitis variæ emanarunt Ordinationes, quæ hic ad litteram subnectuntur. — 18. Affertur edictum, quo prohibetur Eremitis delatio habitus cujuscumque Religionis. — 19. Affertur Regula observandæ ab Eremitis. — 20. Affertur Constitutio Benedicti XIII confirmativa, ampliativa, et roborativa alterius Constitutionis Urbani VIII, ubi præcipitur quibuscumque Ordinariis, et Sedis Apostolicæ Nunciis, ne quemquam Eremitam Habitum Fratrum Tertiariarum Ordinis Minorum de Observantia, vel simplicem Tunicam oblongam, cum, vel sine Mantello absque Superiorum prædictæ Religionis Mini-

rum de Observantia licentia in scriptis obtenta, quomodo ferre permittant, et præterea præcipitur prædictis Eremitis sub gravissimis pœnis, ut pro majori, facilliorique eorum a Fratribus dicti Ordinis discrimine de cætero ultra barbam, gestent etiam Turicam brevioris, solumque scapulare longius Pallio, seu Mantello, ad differentiam Tertiariorum

(1. Eremita denominatur ab Eremo, quem colit, ut Deo liberius, et commodius serviat. Communis. (2. Eremus enim est nomen Græcum quod latine idem significat ac *Desertum*, sive *locus solitarius*, et omni habitatore destitutus; (3. Unde Eremita juxta nomenclaturam est Eremita cultor, sive Eremicula, et aliquando dicitur Monachus Græce, Latine solus; c. *Si cupis* 13. caus. 16. p. 1. ibi: « Si cupis esse quod diceris, Monachus, id est solus, quid facis in Urbibus, quæ utique non sunt solum habitacula, sed multorum? » ubi Gloss. in verb. *Solorum* subnectit, id est solitariorum. (4. Eremitarum secundum D. Hieronymum *Epist.* 22. ad Eustochium tria sunt genera, ibi: « Primum Cœnobitæ, quos illi Sauses gentili lingua vocant, nos in Comuni viventes possumus appellare: Secundum Anachoritæ, qui soli habitant per desertum, et ab eo, quod procul ab hominibus recesserint, nuncupantur; Tertium genus est, quod Robomoth dicunt, deterrimum atque neglectum; » hæc ille. (5. Unde alii dicebantur *Cœnobitæ*, scilicet in communi viventes, alii *Anachoritæ*, scilicet soli habitantes, et alii *Robomothitæ*, scilicet in communi, sed deterrime, laxæ, et improbe viventes.

(6. Sanctus Benedictus cap. 1. *Regulæ*, et cap. 13. quatuor enumerat genera Eremitarum, Cœnobitas scilicet, Anachoritas, Sarabaitas, et Gyrovagos, S. Augustinus vero lib. *de Moribus Eccles.* dicit quod Eremitarum genus dividitur in Anachoritas, et Cœnobitas, et non alias species, cum quo videntur concordare Eminentiss. Bellarminus tom. 2. *de Monachis* lib. 2. cap. 3. Sapientiss. Suarez tom. 4. lib. 1. *de varietat. Religion. in genere*, c. 2. existimantes alias divisiones verbales falsas, aut futes, cum aliqua membra prædictorum sese mutuo includant ut inter se minime differant. Nam Eremitæ, et Anachorita sola voce differunt: Robomothitæ, et Sarabaitas, et Gyrovagi, Cœnobitæ sunt; sed deterrime vivere in Monasterio cum proprio, et sine obedientia, non facit diversum genus distinctum ab aliis, sed est corruptio vitæ Eremiticæ, et quod quidam se conferant in Eremum, non ut sanctius, sed liberius vivant, non est genus diversum, sed relaxatio vitæ Monasticæ, ut observat Eruditiss. P. Donatus *Prax. Regul. t. 4. tract. 44.* num. 6. (7. Fagnanus tandem lib. 2. *Decretal.* in cap. *Nullus Judicium 2. de Foro competent.* n. 54 ad 64. quatuor distinguit species Eremitarum. (8. Primi sunt Eremitæ, qui emittunt tria vota substantialia in aliqua ex Religionibus approbatis, quales sunt Eremitæ tam calceati, quam discalceati S. Augustini, Eremitæ S. Hieronymi per Hispaniam, et per Italiam, Eremitæ Servitæ Montis Senarii, Eremitæ S. Hieronymi de Fesulis, Eremitæ B. Petri de Pisis. (9. Se-

commensalium. — 21. Aferunt Edictum, quo præcipitur prædictis Eremitis sub gravissimis pœnis, ut infra decem dies ab emanatione hujus Edicti teneantur exsequi omnia ordinata in supradictis Constitutionibus Urbani VIII. et Benedicti XIII. — 22. ad 26. An Eremitæ gaudeant privilegiis Fori et Canonis.

Secundi sunt Eremitæ viventes in Congregatione et habentes modum vivendi ab Episcopo approbatum, et tales licet non sint vere, et proprie Religiosi, quia non profitentur aliquam ex Religionibus a Summo Pontifice approbatis, tamen sunt personæ Ecclesiasticæ, et subsunt jurisdictioni Episcopi Diocœsani; arg. cap. *Indemnitatibus* § penult. *de Elect.* in 6. et Clementin. 2. § *Illas quoque mulieres, de Statu monachorum.* (10. Tertii sunt Eremitæ, qui quamvis nec sint professi alicujus Religionis, nec vivant in communi, tamen de facultate Episcopi induunt Habitum Eremiticum et de ipsius auctoritate sunt deputati servitio alicujus Ecclesiæ, vel Oratorii, seu Eremitorii, et sub illius obedientia vivunt. (11. Quarti denique sunt Eremitæ, qui non sunt deputati Ecclesiæ servitio auctoritate alicujus Prælati Ecclesiastici, sed voluntarie suscipiunt, et ad sui libitum deferunt Habitum Eremiticum.

(12. Eremitæ primi, et secundi generis gaudent privilegio Fori, et privilegio Canonis; de primis enim nefas esset hoc dubitare, cum sint vere et proprie Religiosi: de secundis quod gaudeant, nedum privilegio Fori, sed etiam Canonis, tenet expresse Silvester in verb. *Eremita*, quæst. 1. n. 2, et in verb. *Ecclesia* 1, § dicto 6, num. 6, et cum multis Fagnan. loc. cit. a num. 55, ad 60. (13. Eremitæ tertii generis etiam gaudent privilegio Fori, et Canonis, Silvester verb. *Ecclesia* 1 § 5, dicto 6. Armilla verb. *Eremita* num. 3. Navar. in *Manual.* cap. 17, sub num. 79, in fin. et *Comment.* 2, num. 44, *de Regularibus*, D. Nicol. Boer. in tract. *de statu et vita Eremit.* n. 13, et 14. Covar. *Practic.* qq. cap. 34, num. 4. Carol. de Grassis, *de Effect. Cleric.* effect. 1, num. 105. Aloysius Ricc. 2. part. prax. resol. 149. Leonard. Duard. in *commen. Bullæ Cænæ* lib. 2. can. 15, quæst. 6, cum sua addit. Ricciol. lib. 5. *Lucub.* cap. 3, in secundo caus. Bonacina tom. 3, *de censuris Bullæ Cænæ* disput. 1, quæst. 16, sect. 1, punct. 3, num. 18. Barbosa. *de Offic. et potes. Episcop.* allegat. 12, num. 41, et lib. 1. *Juris Eccles. univers.* cap. 39, num. 45. Novar. 1, part. quæst. 67, multis allegatis a num. 1, usque in fin. *de elect. Fori*, Lezana pluribus citatis part. 2, cap. 7, num. 4, et 5. Fagnan. in cit. cap. *Nullus 2, de Foro competent.* n. 61, et cum multis aliis Reiffenstuel lib. 3, *Decretal.* tit. 1, num. 25, arg. cap. *Qui vere* 16, quæst. 1, ibi: « Qui vere, pureque solitariam eligunt vitam, digni sunt convenienti honore, » et Gloss. ibid. verb. *Vere*, et arg. cap. *Duo sunt genera* 12, quæst. 1, ubi illud Christianorum genus reputatur intra Clericos: « Quod mancipatum divino Officio, et deditum contemplationi, et orationi, ab omni strepitu temporalium cessare convenit. » Istis autem

adnumerantur Eremitæ recepti auctoritate Episcopi Diocœsani ad servitium alicujus Ecclesiæ, vel Oratorii, adeoque, etc., et quod tales Eremitæ sint personæ Ecclesiasticæ, censuit Sac. Cong. Episcop. in Fundana 17, Jan. 1594, ut refert Barbosa decis. Apostolic. verb. *Eremitæ* num. 2. (14. Non desunt tamen qui tenent contrarium, et maxime de privilegio Canonis, ut Cardinalis in Clement. *Per literas, de præbendis*, et alii, quos citat Fagnan. loc. cit. n. 62. (15. Eremitæ quarti generis non gaudent, nec privilegio Fori, nec privilegio Canonis, ut de communi testantur Fagnan. loc. cit. num. 63. Reiffenstuel. loc. cit. n. 28, et alii passim.

(16. Deputatio Eremitæ pro custodia Ecclesiæ potest pertinere ad Laicos, sed approbatio semper spectat ad Episcopum; Sac. Congregat. Cone. in Albanen. 10 Maii 1692. (17. Pro istis Eremitis variæ emanant Ordinationes, quæ hic ad literam subnectuntur; et in primis datur Edictum emanatum sub Clemente XI. 6 Octobris 1702.

EDICTUM PRO EREMITIS.

Gasparo per la misericordia di Dio Vescovo di Sabina della S. R. C. Card. di Carpegna, della Santità di N. S. Vicario Generale, ec.

(18. Per impedire molti gravi inconvenienti, ed evitare li scandali, che frequentemente succedono in quest' Alma Città, per causa d'alcuni Vagabondi, che si fingono, e portano l'abito de' Romiti senza la necessaria licenza; La Santità di Nostro Signore inerendo agli Editti in diversi tempi emanati, particolarmente dalla Sant. Memor. di Clemente VIII. nel 1602, e della San. Mem. di Clemente IX. col parere della Sag. Congregazione della Visita sotto li 15 Luglio 1669, ordina, e comanda a tutti li Romiti, che ora si trovano in questa Città di Roma, suoi Borghi, e distretto, anche nei Romitorj, o case particolari, vicino le Chiese, che in termine di otto giorni dopo la pubblicazione del presente Editto, ed a quelli, che verranno per l'avvenire, immediatamente dopo che sono entrati in questa Città, debbano deporre l'abito Eremitico, ovvero andare a star nel Convento, o Ospizio de' Romiti di Port'Angelica, fondato a quest' effetto con autorità Apostolica, affinché non sieno costretti andare all' Osterie, o Camere Locande, come dalla Costituzione della San. Mem. di Sisto V. che incomincia: *Cum nostræ*, emanata li 29 Maggio 1587, ed ivi mostrare le Testimoniali degli Ordinarj de' Luoghi, ed incarichiamo al Superiore di detto Ospizio di riconoscerle, e quelli, che non l'esibiscono, non ammetterli, anzi cacciarli secondo ordina la medesima Costituzione Apostolica, e quei, che l'hanno, riceverli con carità, conforme l' Instituto di detto luogo, in cui dovranno li suddetti vivere, e pernottare per il tempo prescritto sotto pena di carcere, ed Esilio da Roma, e dallo Stato Ecclesiastico per dieci anni, ed altre pene a nostro arbitrio. Parimente ordina la Santità Sua sotto

le medesime pene alli detti Romiti, che non vadino per Roma, se non portano la fede del Rettore, o Superiore del medesimo Ospizio, che ivi dimorano; Di più che non possino fermarsi in Roma più di tre giorni, se non avranno in iscritto da Noi, o da Monsignor nostro Vicegerente licenza particolare, quale si concederà gratis, quando vi sarà causa legitima, e in detto tempo, che avranno le licenze, non dovranno questuare, nè pernottar altrove, che in detto Ospizio, eccetto quelli, li quali saranno approvati da Noi, o dal detto Monsignor nostro Vicegerente, ed avranno un' altra speciale licenza in iscritto di dimorare in qualche Romitorio o Casa vicino le Chiese per fare l' Offizio di Custode delle medesime, ed a quelli se li preserveranno alcune Regole, secondo le quali dovranno contenersi.

Inoltre inerendo alla disposizione delle Costituzioni Apostoliche, e dei replicati Decreti della Sagra Congregazione de' Vescovi e Regolari, proibisce la Santità Sua, che nessuno Romito sotto qualunque pretesto, colore, o causa ardisca di portar l' abito di qualsivoglia Religione, anche con licenza del Superiore di essa, con Tonica, o Mantello lungo, o senza di esso, nè con scapolare, o cappuccio simile a quelli de' Religiosi, ma debbano portarli in forma, che siano totalmente distinti dall' abito regolare, o claustrale, sotto le pene dette di sopra, e per quelli, che porteranno l' abito de' Padri Cappuccini, o simile in maniera, che possano essere riputati di tale Religione, incorreranno, oltre le suddette pene, anche la pena della Scomunica lata sententiæ imposta dalle Costituzioni Apostoliche della San. Mem. di Paolo III, Pio IV, Gregorio XIII ed altri Sommi Pontefici.

Non intendiamo però di comprendere in questo Editto li Romiti, che ora sono, e per l' avvenire saranno con legitima autorità assegnati di Famiglia, e conviveranno in detto Ospizio, o Convento di Port'Angelica, nè meno i Terziarj, Commessi, Oblati, Offerti, Donati, o altri simili, che stanno di Famiglia, o convivono nei Monasteri, o Conventi de' Regolari. Avverta ciascuno di ubbidire, perchè contro li Trasgressori si procederà irremissibilmente alle pene sopradette, ed ancora maggiori a nostro arbitrio, secondo la qualità de' casi, con giustizia sommaria, ed anche per inquisizione. Volendo, che il presente pubblicato ed affisso ne' Luoghi soliti astringa tutti, come se a ciascuno fosse personalmente intimato. Comandiamo in oltre, che il Superiore di detto Convento, o Ospizio di Port'Angelica debba sempre tenere affisso un esemplare del presente Editto nel Refettorio, o altro luogo pubblico del detto Convento sotto pena a nostro Arbitrio. Dato in Roma dalla nostra solita Residenza questo dì 6 Ottobre 1702

G. CARD. VICARIO.

N. A. Cuggiò Scgr.